

Teal Scott:
Rodičovství
(přepis)

Dnes si budeme povídat o rodičovství, protože dostávám mnoho emailů od lidí, kteří se ptají, jak mají vychovávat své děti v souladu se spiritualitou a energií Zdroje. Proto chci dnes říct všem rodičům; příliš to neřešte! Protože člověk nemůže být ve výchově perfektní. A jestli vám někdo tvrdí, že rodičovství je jednoduché, tak kecá! Výchova totiž nikdy neměla být jednoduchá...ani zábavná.

Každý dostanete takové děti, jaké potřebujete. Jako rodiče děláme chyby...hodně chyb! Vnímáme děti jako nevinné a neposkrvněné a ne jako věčné tvůrce, kterými ve skutečnosti jsou. To, že jste na světě déle, než vaše děti, neznamená, že jste každý jiný. Přicházíte sem s tím, že pomůžete naší trojrozměrné realitě ve svém vlastním růstu, což je přesně to samé, s čím přichází i vaše děti.

My se identifikujeme jako hlavní zdroj všeho, co naše děti potřebují a tím pádem své ratolesti učíme (a často tomu i sami věříme), že jejich chování a rozhodnutí rozhodují o našem štěstí. Také na děti pohlížíme jako na “naše”, místo jako na bytosti Vesmíru. A tyhle 4 věci, které jsem právě zmínila jsou těmi největšími chybami, které jako rodiče děláme. Nahrazujeme roli Vesmíru, která mu z definice přináleží, sebou samými a potom si před svými dětmi tak trochu hrajeme na bohy.

My ale žádnými bohy být nemáme. Máme být jejich průvodci.

Vaše děti jsou mocnými tvůrci a stejně jako vy se znovu a znovu rodí do tohoto světa. Přišly sem, aby se učily od života. Učení od rodičů má potom být jen jedním kouskem z celkové skládačky. Vaším úkolem vlastně není ani tak své děti učit, oblékat, krmit nebo jim poskytnout domov... Z takových věcí máte samozřejmě dobrý pocit, což je známka toho, že jednáte správně, ale není to váš hlavní úkol jako rodičů. Tím jsou totiž zejména tyto dvě věci.

Za první je to rozvíjet nezávislost dítěte už od útlého věku a za druhé je to ukázat mu, jak vypadá žít v souladu se sebou sama.

Jak říká můj oblíbený výrok, “Jít příkladem není jednou z možností učení. Je to možnost jediná.” Pouze z pozice vlastní autentičnosti můžeme své děti učit tomu, co je pro ně prospěšné namísto toho, co jim škodí. Pokud nežijeme v souladu se sebou sama, pak učíme i je žít v rozporu s jejich vlastními radostmi, svobodou a pravým já. Pokud naopak respektujeme svou vlastní intuici, radost, svobodu a své pravé já, potom tomu učíme i své děti. Ty se pak

budou chovat v souladu se sebou sama, namísto aby sledovaly nějaký příklad, kterým jsme my svou vlastní autenticitu nahradili.

A to je právě ten rozdíl mezi dítětem, které si v 16-ti sedne do auta s jinými opilými dětmi a tím, které dá na svou intuici, do toho auta nenasedne a díky tomu se taky nezabije. Když své dítě naučíte naslouchat vlastnímu vnitřnímu rádcí a tomu, jak má nalézt svobodu namísto, vzdrodu, potom se bude samo rozhodovat podle toho, co je pro něj dobré. A tohle je vůbec to nejdůležitější, co pro své děti můžete udělat.

Neodvozujte míru své spokojenosti od chování svých dětí. Tím jim totiž zaděláváte na to, aby v dospělosti věřily, že jejich štěstí závisí na ostatních, stejně jako že ony samy mohou za (ne)spokojenost druhých. No a to je nejlepší recept na chronicky nešťastný život. Přitom jediné, co pro své děti všichni chceme, je přece to, aby byly v životě spokojené.

Rodiče, kteří vycházejí z principu pochvaly a trestu jsou vlastně základem naší nezdravé společnosti, která stojí přesně na tom samém principu. My totiž učíme své děti a budoucí dospělé žít vzdorovitě a neharmonicky. Trestem nemůžete *nikdy nic* posunout k lepšímu. Nemůžete *nikoho* potrestat směrem k souladu, ani směrem k dobru. Jsou to totiž energetické protiklady. Je zkrátka *nemožné* děti trestat s tím, že je to pro ně v konečném efektu *nejlepší*. Jediné, co má tohle za následek je to, že člověk ztratí kontakt se svým vnitřním vedením.

Takže jak být dobrými rodiči? Připravila jsem si pro vás seznam dobrých a špatných postojů.

První a úplně nejdůležitější poučka ohledně rodičovství zní; *Nepřipravujte své dítě o jeho vlastní sebe-pojetí!*

A jak tohle nejčastěji děláme?

1) Zaměřujeme se na chyby svých dětí a neustále je kritizujeme.

2) Všechno děláme za ně.

Nechte své děti dělat vlastní rozhodnutí. Nemůžete myslet za ně a očekávat, že vychováte samostatné jedince, kteří utvoří zdravou společnost. Nebudujte proto žádný druh závislosti, protože ta přinese jen odpor a pocit neúspěchu v dospělosti.

Často si pleteme závislost s láskou, která je ale přesným opakem, protože nikdy nikomu nepodkopává nohy. Také nezaměňujte určování následků za trestání... ani vysvětlování nebo učení za vyhrožování.

Pro lepší pochopení toho, co myslím rozdílem mezi určováním následků a trestáním, vám dám příklad. Dejme tomu, že si 3-leté dítě hraje s nákladákem a najednou s ním narazí do vašeho psa nebo kočky. Rodič, který chápe rozdíl mezi rozpoznáváním následků a trestem, na základě empatie řekne něco jako, "A jéje! Ujel ti nákladák, to je ale smůla!" hračku zvedne ze země a hned ji schová. Nedoprovází to žádnou přednáškou, protože nechává své dítě pochopit důsledky jeho chování.

Rodič, který používá trest, se oproti tomu nejspíš neuvěřitelně naštvě. Ať už to autíčko dítěti vezme nebo ne, tak ho hlavně pošle "na hanbu" a místo aby ho tak nechal rozpoznat následky jeho činů, vytvoří napjatou situaci rodič versus dítě.

Nezachraňujte své děti před problémy, protože to je připravuje o svobodu a o schopnost učení se. Když jde o problémy, máme jedinečnou možnost pomoci svým dětem, aby je vyřešily po svém. Díky tomu se totiž vaše děti neuvěřitelně utváří. Milující rodiče často dělají to, že přijdou... a za všechno všechno vyřeší. Ale jak na sebe berou problémy svých dětí, tak ty potom rostou a bez přítomnosti rodičů najednou netuší, co mají dělat. Pomáhejte svým dětem s problémy, ale neřešte je za ně.

Nevyvozujte důsledky pod vlivem zlosti. Protože jediné, co to má za následek je opět boj rodiče proti dítěti, namísto situace, kdy se dítě může učit odpovědnosti.

Děti se ze všeho nejdříve učí podle principu akce a reakce. Jeho pochopení se jim totiž bude ve 3. dimenzi hodit a neměly by proto být o tuto zkušenost ochuzené. Nenechte se zmást, že je vaše dítě příliš malé na to, aby něco pochopilo. Ono se totiž neustále učí... My se často díváme na miminka, kterým je třeba 6 měsíců a říkáme si, "když na tohle je ještě moc malý, to by nemělo cenu." a to je veliká chyba, protože ještě než se z vašeho dítěte stane batole, tak už ho učíte, co může od dospělých očekávat, co všechno mu může projít a jak moc je v bezpečí.

Tady chci udělat takovou vsuvku a chvíli mluvit o tzv. Ferberově metodě. Ti z vás, kdo ferberizaci znají, vědí, že vychází z myšlenky, že se nás miminka

už od malička učí manipulovat. A to teď nemluvíme o dvou nebo tříletých dětech. Mluvíme o miminkách, která přijdou na svět a ihned se učí, že když zapláčou, tak vás mohou manipulovat. Z hlediska Zdroje je ferberizace pravděpodobně tou nejhorší věcí, která byla ve vztahu k rodičovství kdy vynalezena. Děti totiž zhruba do věku jednoho roku pláčou kvůli jedné jediné věci; něco potřebují. A když tuto potřebu, ať už je to pochovat, nakrmit nebo přebalit, nenaplníte, doslova tak podkopáváte systém vzájemné důvěry. Ferberizace je zkrátka tím vůbec nejhorším, co můžete udělat pro důvěru svého dítěte.

Během rodičovství pro vás bude čím dál tím snažší rozeznat, kdy dítě pláče kvůli nějaké potřebě, kterou nemůže samo naplnit a kdy vás jednoduše manipuluje. To jsou totiž dvě naprosto odlišné energie, které od sebe dokážete rozpoznat. A vy to jako rodič opravdu dokážete!

Člověk se rodí na svět jako velmi nedovyvinutý. To proto, že kdyby se měl narodit jako úplně “hotový”, jako většina zvířat, neprošel by matčíným pánevním dnem. Proto se také dostáváme na svět asi o 3 měsíce dříve, než bychom měli a proto jsme potom samozřejmě naprosto nesoběstační minimálně do věku 3 měsíců a i poté, jak určitě víte, pokud máte děti. Je zde strašná spousta věcí, které sami nezvládneme.

Nebuďte svému dítěti fackovacím panákem ani diktátorem. Buďte jeho průvodcem. Ten, kdo svoje dítě neustále před něčím zachraňuje, ale i ten kdo ho pořád něčemu podrobuje, připravuje svého potomka o zdravé sebe-pojetí a autonomii.

Spousta z vás ví, že často říkám, že nedostatek svébytnosti (autonomie) je hlavním problémem dnešní společnosti. Nesvébytnost je důvodem všech našich současných osobních, vzájemných i světových konfliktů.

No a teď se konečně dostáváme k jedné z posledních a podle mě nejlepších pouček ohledně toho, čemu se jako rodič vyhnout.

Nekrmte své děti zbytečnými představami.

Naše ratolesti jsou pro nás úžasným darem, protože nás nutí hodnotit vlastní prospěšná i omezující přesvědčení. Nemůžete dítě naučit, aby věřilo v něco, v co sami nevěříte. Takže pokud chcete své děti naučit, že je pro ně něco *možné*, pak jim nesmíte říkat, že to možné *není*. Tím, že v nich budete utužovat “tohle nejde...tohle taky ne,” v nich budete budovat přesvědčení, že *něco*

nemůžou zvládnou. A tím už v dětech vytváříte určitou víru, kterou si pak nesou do dospělosti. Proto bychom měli dětem předávat jen ty představy, které užitečné jsou.

A jsme u jádra věci! Protože abychom takové představy mohli předat svým dětem, musíme v ně nejdřív sami pevně věřit. Nemůžete totiž něco říkat a přitom dělat pravý opak. Tak třeba nemůžete tvrdit, že “Jsi nezávislým tvůrcem vlastního bohatství!”, zatímco svým chováním jako rodič ukazujete, že “peníze na stromech nerostou.”

Vaše děti jsou dar. Protože když ze sebe chrlíte neúžitečná tvrzení, tak se nad nimi můžete zamyslet. A když to uděláte, tak je odhalíte a můžete je změnit. Touha a přesvědčení se mohou projevit ve vnějším světě až když se naladí na stejnou vibrační frekvenci. Proto v dětech nestačí budovat tužby bez víry. Musíte jim pomoci *uvěřit*, že jejich přání jsou splnitelná a potom budou teprve schopné proměnit je ve skutečnost.

No a protože ráda zakončuji věci na veselé notě, tak tady je můj seznam správných výchovných kroků. To nejdůležitější, co můžete pro své dítě udělat, je pomoci mu vybudovat zdravé sebe-pojetí.

1) Nechte své dítě přemýšlet.

Většinou když se totiž dítě dostane do nějaké situace, tak mu říkáme, co by si *mělo myslet*, namísto abychom to nechali na něm. Představte si třeba, že vaše dcera nebo váš syn chce jít do školy v bačkůrkách. A na to vy nejspíš řeknete jen, “To je ale blbej nápad, utíkej se přezout!” Tím ale svému dítěti nedáte šanci, aby ten svůj nápad promyslelo. Takže proč si s tou myšlenkou nepohrát a neříct třeba, “Myslíš, že se ti v těch bačkorách bude o přestávce dobře běhat?” a nechte o tom dítě přemýšlet. Pokud vám řekne že ano, pak se musíte přinutit nechat to plavat a nechat své dítě zakusit *proč* se v bačkorách vážně běhat nedá. Pravděpodobnější ale je, že se nad tím vaše dítě zamyslí a pak se rozhodne přezout, protože jste ho nechali promyslet, jaké by to asi bylo, kdyby šlo do školy v bačkorách.

Využijte každé situace, v níž můžete nechat své dítě myslet samo za sebe. Protože tím ho vybavíte do úspěšného života.

2) Nechte své děti učit se ze zkušeností.

Z dobrých i špatných. Ve skutečnosti totiž žádné špatné volby ani neúspěchy neexistují. To proto, že úspěšní lidé umí své chyby měnit v moudrost... a životní přešlapy tak nemusí nutně být naším nepřitelem.

3) Neřešte problémy za své děti.

Můžete jim pomoci tím, že jim poradíte, ale jinak to nechte v jejich rukou. Protože díky tomu je učíte, že *mohou* řešit vlastní problémy a tím jim pomáháte budovat zdravé sebevědomí. Pomáháte jim pochopit míru vlastní autonomie a svobody.

4) Nabídněte svým dětem empatii a pochopení namísto poučování typu “já ti ro říkal!”

Děti se mají učit z následků svých činů, ne z vašich přednášek. Je přirozené vzdorovat něčemu, co jde proti vám... takže když se vaše dítě špatně rozhodne, když ve vašich očích nějak “selže”... nabídněte mu empatii a pochopení, protože tak se ihned stáváte jeho spojencem namísto nepřítele, kterým se stane ono špatné rozhodnutí.

5) Nechte své děti, aby se samy rozhodovaly.

Tohle je hrozně důležité hlavně u batolat. Protože ta už tak mají pocit, že nemají žádnou svobodu, po které v tomhle období hrozně touží. Podobně jako pubertáči. Ti nedělají nic jiného, než že se snaží osamostatnit a proto proti vám bojují, protože na sebe poprvé pohlíží jako na individualitu.

Takže když své dítě necháte dělat kroky, které jsou pro vás samotné nějakým způsobem přijatelné, dáte jim tím svobodu. Např. jste v parku a v určitý okamžik musíte odejít. Najednou stojíte před velmi cennou příležitostí; Můžete se svého dítěte zeptat, “Chceš odejít teď hned a nebo až za dvě minuty?” Odpověď bude samozřejmě že za 2 minuty, ale vy jste mu právě dali možnost volby v rámci podmínek, které vám samotným vyhovují, takže *vy budete spokojení a vaše dítě taky.*

6) Dovolte svým potomkům dělat chyby.

Tohle je hrozně důležité, protože jak už jsem řekla, člověk se doopravdy učí pouze skrze vlastní zkušenosti. To, že vám někdo něco řekne, nestačí. Cena za to, že necháte své děti chybovat už jako malé, je neporovnatelná s tou v pubertě. Když v dětství do něčeho najedete na tříkolce, tak se nic moc nestane,

zatímco když se princip příčiny a důsledku učíte později, protože vám to nikdo dřív neumožnil, tak pak v 16-ti skončíte v dálniční autonehodě, při níž se můžete i zabít.

Vím, že je pro nás jako pro rodiče hrozně těžké, sledovat své děti, jak si jistojistě ublíží... ne nějak zásadně. Samozřejmě že ze života nebezpečných situací své dítě zachráníte...! Ale i když nejde o nic vážného, tak je těžké přihlížet tomu, jak si vaše dítě odře koleno. Nicméně právě díky tomu se bude lišit od lidí, kteří dělají hromadu chyb během své dospělosti a za které platí velmi vysokou cenu.

7) Slibujte jen to, co můžete splnit.

Co tím mám na mysli; nad chováním svého dítěte nemáte žádnou kontrolu. Pravda, když je malé, tak ho můžete vzít do náruče a fyzicky ho přemísťovat, ale jinak nikdy nemůžete nikoho ovládat. Jediný, koho můžete mít pod kontrolou, jste vy sami. Takže řekněme, že vaše dítě začne křičet, “Já si nechci čistit zuby!” Tím, že mu řeknete, “Vyčisti si ty zuby!”, se asi daleko nedostanete, protože je to prostě mimo vaši kontrolu.

Koho ale máte pod kontrolou, jste vy sami, takže můžete odpovědět, “No to je ale škoda, protože máma/táta čtou pohádky jenom dětem s čistýma zoubkama.” Tím necháváte další rozhodnutí na nich. A také jste řekli/slábili něco, co můžete dotáhnout do konce, aniž byste tím své dítě do něčeho nutili. Pokud budete říkat něco, co nemůžete uskutečnit, tak bude vaše dítě neskutečně rebelující a nezodpovědné. Velice rychle mu totiž dojde, že vlastně nic z toho, co mu říkáte, nemusí dělat... Protože ho stejně nemáte jak donutit.

Takže namísto toho, abyste se snažili mít pod kontrolou své děti, zaměřte se na sebe. Vytvořte si strategii na to, jak si zachovat klid a rovnováhu, abyste se u té výchovy tolik nezapotili a nechrlili na své děti zlobu a negativní energii. Důvod je tento; děti, které vidí, že se rodiče s jejich výchovou opravdu perou, situaci pochopí následovně: “Pokud mě nezvládnou ani ti nejmocnější lidé, co znám, pak musím být vážně hrozný.”

Když dáváte příliš najevo, že máte s výchovou svých dětí problém, zakládáte jim tím na velmi nezdravé sebe-pojetí; Jsem hrozný, je se mnou něco špatně. Děti si vaše jednání vezmou osobně a budou si ho dávat za vinu. Takže čím víc se zaměříte na snižování rodičovského stresu, čím lépe se připravíte na budoucí situace a čím víc dokážete výchovu zlehčit a udělat z ní zábavu, tím lepší máte šanci, že si bude vaše dítě myslet; Ti dva nejmocnější

lidé v mém životě mě mají opravdu rádi a myslí si, že jsem bezva. No a protože s mojí výchovou nemají problém, tak asi bezva vážně jsem.

8) Nebojte se projevovat své emoce.

Tohle teď možná zní trochu jako protimluv. Když totiž projevujete nějakou emoci, tak máte příležitost někomu ukázat, jaké to je šplhat po emocionálním žebříčku. Např. tak můžete dítěti vysvětlit, co je to hanba.

Dejme tomu, že vám udělá scénu v obchodě. Vy se seberete a zmizíte mu za regály, protože sami sebou hýbat můžete :-)) a dítě krátce na to zjistí, že řev mu nijak nepomůže a proto za vámi rychle přiběhne. Ale vy se nejspíš pořád budete cítit hrozně trapně a budete vypadat pěkně našťvaně. Takže si se svým dítětem před tím obchodem sednete a vysvětlíte mu, že se cítíte pořádně rozzlobení. “Máma/táta je pěkně našťvaná/ý, protože je jí/mu trapně. Když se totiž takhle chováš, tak mám pocit, že si o mě potom ostatní myslí, že nejsem dobrý rodič. Takže já si tu teď s tebou sednu a promluvíme si o tom, protože to podle mě dobrí rodiče dělají a ty si zasloužíš vysvětlení.” No a tím svému dítěti ukážete, jak to vypadá, když se krok po kroku přesouváte do stále lepšího emotivního stavu, takže vyloženě uvidí, jaké to je dojít od zlosti až k radosti a jak si zachovat správnou rodičovskou pozici. Jeho mozek si tento způsob “vypovídání se” z negativních emocí zapamatuje a nebude později podobné stavy považovat za nepřijatelné.

9) Travte se svými dětmi více času hrou, porozuměním a společnými zážitky, než vyvozováním důsledků z jejich chování.

To jim pomůže ubírat se směrem *k* pozitivnímu, nikoli *od* negativního. Tyhle dvě věci totiž nejsou jedno a to samé. Pomůže jim to také v tom, že na sebe nebudou mít potřebu upoutávat pozornost, byť by měla být negativní.

10) Vymezte svým dětem hranice

To teď ode mě, jako od někoho, kdo vám pořád říká, že žádné hranice neexistují, nejspíš zní divně. Ale faktem zůstává, že své děti přivádíme do společnosti, která ve hranice a omezení věří. Proto nelze vychovávat potomky s tím, že nic takového neexistuje, aniž by se nestřetly s obecným společenským neúspěchem. Vysvětlit dětem, že životě je neomezený a zároveň jim umožnit uspět ve společnosti, která je na omezeních postavená, je možné.

Tohle je hrozně důležité, aby se nesnažily překonávat jisté hranice za každou cenu a neskončily proto ve vězení. Když dítěti vymezíte určité hranice, nijak tím nepodlamujete jeho ducha. Naopak mu tím vlastně dáváte pocit lásky a bezpečí. Namísto vzdoru ho tak učíte být v rámci daných společenských omezení kreativní. Protože pokud své dítě naučíte vzdorovat hranicím daných společností, zaděláváte mu tak na mnoho utrpení.

11) Naučte své děti, že jen *ony samy* si utváří vlastní život a prosperitu, nikoli že to za ně děláte vy.

Tohle je velmi těžké, protože vy jste pro své děti svým způsobem jakýmsi zdrojem. Na začátku jim přivádíte věci jako oblečení, útočiště, zkušenosti... Ale tahle myšlenka, že *vy* jste zdrojem všeho v jejich životě je velmi zavádějící a rozhodně jim nakonec ublíží. Pokud jako rodič opravdu nemůžete svému dítěti něco dát, protože třeba nemáte peníze, tak rozhodně neříkejte věci jako “tohle já nemůžu...tohle *ty nemůžeš!*”, protože jsou velmi škodlivé. Co můžete říct místo toho, je třeba, “Máma teď nemá správnou vibraci na to, aby přitáhla peníze a mohla ti koupit, co bys chtěl. Ale já nejsem jediná, kdo ti tu věc (kterou vaše dítě tolik chce) může dát!” A pak můžete své ratolesti vysvětlit, že si danou věc může vytvořit samo ve vlastní mysli. Že celičkový Vesmír se vši svou hojností je mu k dispozici. A pokud ta věc zrovna nepřichází skrze vás, tak díky jeho intenci přijde skrze něco nebo někoho jiného. Vaše dítě vás tak nemusí vnímat jako někoho, kdo ho nějak omezuje v tom, co je a není možné.

12) Očekávejte od svých dětí to nejlepší bez ohledu na to, co se kdy stalo.

Nemůžete od svého potomka očekávat jiné chování než byste chtěli a potom ho dostat. Musíte se propracovat k tomu, jak od něj očekávat to nejlepší, jak se zaměřit na jeho kvality a brzy zjistíte, že vaše dítě vaše nové představy začíná naplňovat.

13) Pomozte dětem pochopit jejich vlastní vnitřní systém vedení.

V naší společnosti zatím vyrůstáme s naprostým nepochopením vlastních emocí. Když dětem vysvětlíte, k čemu jim emoce jsou a jak je měnit na základě myšlení, když je naučíte, jak vědomě řídit mysl tak, aby měly pod kontrolou i své emocionální vedení a mohly tak směřovat k radosti, potom jim jako rodič poskytnete ten nejvzácnější nástroj vůbec. Naučíte je totiž žít v souladu sám se sebou, což je, a to my věřte, stejně ze všeho nejdůležitější. Protože až bude vašim dětem 16, už nad nimi nebudete mít absolutně žádnou kontrolu. Nebo

vlastně už dávno předtím! Řekněme kolem jejich 12., 13. roku života už na ně víceméně nemůžete mít žádný vliv. Proto je tak hrozně důležité, abyste své děti naučili porozumět vlastnímu vnitřnímu vedení včas, protože jim zkrátka nebudete moct stát neustále za zády, dělat jim anděla strážného a říkat jim, co mají jak dělat. K tomu, aby mohly vaše děti projít tímto životem, se musí naučit důvěřovat sami sobě, protože vy tu pro ně prostě nebudete navždy.

14) Jděte příkladem. To je jediný způsob, jak někoho něco naučit.

Pokud třeba chcete, aby vaše ratolest ráda dělala domácí práce, pak si je sami uživejte a najděte si věci, které vás na nich baví. Jděte dětem příkladem v tom, jak řešit problémy, jak se chovat k druhým lidem a hlavně jim ukažte, jak vypadá žít v souladu se sebou sama, s radostí a s tím, co považujete za dobré a špatné. Zkrátka pokud chcete, aby vaše dítě žilo v napojení na svou pravou podstatu, potom to musíte dělat i vy sami. To je to nejlepší, co pro něj můžete udělat.

Pokud mu budete neustále ukazovat, že je v pořádku upřednostňovat štěstí někoho jiného před tím vlastním, potom vychováte dítě, které bude dělat to samé. Takže popřemýšlejte o tom, co ho chcete naučit o autenticitě, co chcete, aby dělalo a nedělalo, jaká přesvědčení mu chcete předat a sami se staňte jejich odrazem.

Rodičovství je jednou z největších příležitostí pro růst v tomto Vesmíru. Např. nikdy plně nepochopíte lásku, dokud nebudete mít děti. Ti z vás, kdo mají děti, vědí přesně, o čem mluvím.

Zkrátka...nesnažte se být dokonalí. Vaše děti to stejně nechtějí. Žádné z nich nesestoupilo na tento svět a neřeklo, “Můj milý rodiči, očekávám od tebe, že budeš ve všem perfektní!” Ne! Protože ono přesně vědělo, do čeho se chce narodit. Sestoupilo sem s tím, že díky svému vztahu s vámi bude moct dál růst. Takže se zbytečně neobviňujte.

Nikdy není pozdě na to změnit pravidla a proto máte také kdykoli přístup ke své vnitřní síle. Nezávisle na tom, jestli jste udělali nějakou chybu před 5 lety nebo 5 minutami, vždycky se můžete znovu rozhodnout stát tím rodičem, kterým chcete být právě teď. Vaše děti se budou učit bez ohledu na to, jestli je budete vychovávat dobře nebo špatně. Protože tak nebo onak, jejich růst bude vycházet z vašeho vztahu.

Hlavní otázkou tedy je: Jak chcete, aby vaše děti vnímaly okolní svět a samy sebe?

Potom se toho sami staňte živoucím důkazem.

A právě díky tomuhle jsou děti tou nejlepší “výmluvou”, proč žít v souladu se sebou sama a stále se vyvíjet. No řekněte, není to úžasné, že si vlastně sami vytvoříte “výmluvu” pro to, jak zůstat věrní své pravé podstatě?! Jak naslouchat vlastnímu vnitřnímu vedení? To je přece paráda! Děti jsou našimi vějvětšími učiteli, protože nás nutí stát se tím, kým chceme být.

Kdybych to tedy měla všechno shrnout, tak vám řeknu, že to nejlepší, co můžete pro své děti nebo pro kohokoli jiného udělat... ale teď se bavíme o dětech, protože ty jsou naším odkazem pro budoucnost, tak to nejlepší co pro ně můžete udělat, je vložit do nich víru a důvěru. Nic nepodkopává něčí sebe-pojetí víc než výroky typu, “já vím lépe než ty, co je pro tebe dobré.”

Když se na své dítě podíváte a řeknete, “Věřím v tebe! Věřím, že zvládneš cokoli a že víš, co je pro tebe dobré. Věřím, že rozeznáš dobré od špatného. Věřím, že víš, co je pro tebe správné a že za tím půjdeš,” dáváte mu tím něco neskutečně cenného. Nabízíte mu sebe-pojetí stojící na svobodě a na utváření vlastního života v souladu se svou pravou podstatou a tím, kým se mělo stát ještě než se sem narodilo. Necháváte je na této planetě naplňovat vše, co jim bylo z perspektivy Zdroje určeno.

Proto to nejdůležitější, co můžete udělat, je svým dětem důvěřovat v jejich konání a naučit je tomu samému. Až tohle uděláte, uvidíte jak vám doslova rozkvétají před očima.